

EMELIE SCHEPP

AK ZLYHÁ, PRÍDE O VŠETKO

POMSTA

IKAR

EMELIE SCHEPP

POMSTA

Preložila Jana Melichárková

IKAR

Emelie Schepp
VITA SPÅR

Copyright © 2015 Emelie Schepp
First published by Wahlström & Widstrand, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © 2021 by Jana Melichárková
Jacket design © 2021 by Diana Delevová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8131-8

Venované mame

Dievčina v tichosti sedela a hľadela do taniera s jogurtom a s jahodami nakrájanými na plátky. Počúvala štrngot príborov, ktoré narážali na porcelán, počula, ako otec s matkou raňajkujú.

„Jedz.“

Matka na ňu povzbudzujúco hľadela, no dievčina sa ani nepohla.

„Znepokojujú ťa sny?“

Dievčina prehltna, neodvažovala sa zdvihnúť zrak od taniera.

„Áno,“ sotva počuteľne zašepkala.

„O čom sa ti snívalo tentoraz?“

Matka si odlomila z krajca chleba a natrela ho marmeládou.

„Kontajner,“ hlesla. „Bol...“

„Nie!“

Otcov hlas dorazil z druhej strany stola. Bol hlasitý, tvrdý a mrazivý ako ľad. Zovrel päšť. Uprel na ňu pohľad, ktorý bol rovnako tvrdý a mrazivý:

„Stačilo!“

Vstal, zdvihol ju zo stoličky a vystrčil z kuchyne.

„Už viac nechceme počúvať tie tvoje fantasmagórie.“

Dievčina zakopla, s námahou stíhala jeho tempu hore schodmi. Bolela ju ruka, boleli ju nohy. Snažila sa vykrútiť z jeho tvrdého zovretia práve v okamihu, keď zmenil úchop a položil jej ruku na šiju.

Zrazu ju pustil, odtiahol dľaň, akoby sa o niečo pichol. Pozrel na ňu s odporom v očiach.

„Vždy musíš skrývať šiju, malá. Vždy!“

Chytil ju za plecía a zortol tak, že mu stála chrbtom.

„Čo si urobila s náplasťou?“

Cítala, ako jej odhrnul vlasy, ako nimi čoraz horlivejšie kmásal, aby jej obnažil šiju. Počula jeho rýchly nádych, keď uvidel zárezy. Niekoľko krokov cúvol, zízal, akoby zbadal niečo nepríjemné.

Vtedy pochopila.

Presne tak sa cítil.

Teraz, keď náplasť na šiji odpadla.

1

TAM! AUTO SA VYNORILO spoza rohu.

Pim sa nervózne usmiala na Noi. Stáli v uličke, kam svetlo pouličných lúčok nedosiahlo. Asfalt bol fľakatý od uschnutého moču. Strašne prenikavo tam smrdelo. Brechot divých psov zanikal v dunení diaľnice.

Pim mala vlhké spotené čelo – nie od horúčavy, ale od nervozity. Tmavé vlasy prilepené na šiji, tenká látka trička sa jej skrkvaná prilepila na chrbát. Nevedela, čo ju čaká, a nemala ani veľa času, aby nad tým premýšľala.

Všetko sa zbehlo tak rýchlo. Rozhodla sa len pred dvoma dňami. Noi sa smiala a považovala to za jednoduché, dobre platené a vraj o päť dní budú zase doma.

Pim si prešla rukou po čele, vlhkosť otrela do džínsov a hľadela na auto, ktoré sa stále približovalo.

Znova sa usmiala, možno, aby uistila samu seba, že to bude dobré, že všetko bude v poriadku.

Veď to je len tento jeden raz.

Len jediný raz. A nikdy viac.

Uchopila rúčku cestovnej tašky a zdvihla ju zo zeme. Povedali jej, aby tašku nabalila šatami na dva týždne. Vymyslená dovolenka bude znieť vierohodnejšie.

Pozrela na Noi, vystrela chrbát a zatlačila pleciami dozadu.

Auto bolo takmer na mieste.

Spomalilo a zastalo pred nimi. Tónované sklo sa stiahlo a odhalilo tvár muža s krátkymi vlasmi.

„Naskočte,“ vyzval ich stručne, ani neodtrhol pohľad od cesty. Potom zaradil rýchlosť a pripravil sa opustiť miesto.

Pim obišla auto, zastala a na chvíľu zavrela oči. Uprostred hlbokého nádychu otvorila dvere a nastúpila.

* * *

Prokurátorka Jana Berzeliusová si odpila vody, potom sa načiahla za kopou papierov na stole. Bolo desať hodín večer a krčmička Bishops Arms v Norrköpingu bola preplnená.

Pred pol hodinou mala spoločnosť, svojho nadriadeného, hlavného prokurátora Torstena Granatha, ktorý po dlhom a vydarenom pracovnom dni na súde dostal chuť pozvať ju na večeru do hotela Elite Grand.

Dve hodiny tam bez prestávky vykladal o svojom psovi, ktorého po všelijakých žalúdočných krčoch a problémoch s vylučovaním dal utraťiť. Jane na tom vlastne vôbec nezáležalo, no aj tak sa pokúsila prejaviť aspoň chabý záujem o fotky, ktoré mal Torsten v mobile a ktoré zobrazovali zmieneného mŕtveho psa ešte ako šteňa. Prikyvovala, naklonila nabok hlavu a usilovala sa prejaviť účasť.

Aby jej čas rýchlejšie plynul, zaujímala sa o hostí v miestnosti. Od stola pri okne, kde sedeli, mala perfektný výhľad na vchod. Nik nemohol vyjsť alebo vojsť, aby ho nevidela. Počas Torstenovho výkladu si všimla dvanásť osôb – troch cudzincov obchodníkov, dve ženy v strednom veku s prenikavými hlasmi, štvorčlennú rodinu s deťmi, dvoch starších mužov a pubertiaka s veľkým kučeravým három.

Po večeri sa presunuli do susedných priestorov The Bishops Arms, ktoré svojím klasickým britským štýlom prinútili Torstena zaspomínať si na golfové výlety do grófstva Kent. Vždy nástojil na tom, aby sedel pri tom istom stole.

Pre Janu bol výber podniku menším utrpením. Keď sa šéf konečne rozhodol ukončiť večer, potriasli si rukami a Jane sa veľmi uľavilo.

No aj tak tam zostala sedieť.

Teraz strčila papiere do aktovky, dopila vodu a práve sa chcela postaviť, keď do krčmičky vošiel muž. Možno ju upútal jeho nervózny krok. Sledovala ho pohľadom, kým náhlivo kráčal k baru. Prstom zdvihnutým do vzduchu prilákal pozornosť barmana, objednal si niečo na pitie, potom si sadol k stolu a na kolená si položil ošúchanú športovú tašku.

Tvár mu spolovice kryla čiapka, no Jana odhadla, že má asi tridsať.

Kožená bunda, tmavé džínsy a čierne baganče. Vyzeral napätý. Najskôr pozrel von oknom, vzápätí ku vchodu a zase von oknom.

Bez toho, aby Jana otočila hlavu, preniesla pohľad cez okno a zazrela kontúry mosta Saltängsbron. V holých korunách stromov pozdĺž ulice Hamngatan sa hompáľalo vianočné osvetlenie. Na druhej strane rieky blikal reklamný pútač, ktorý želal všetkým Veselé Vianoce a Šťastný Nový rok.

Striaslo ju pri pomyslení, že do Štedrého dňa zostalo už len niekoľko týždňov. Vôbec sa netešila na to, že s rodičmi strávi ďalšie sviatky. Hlavne nie teraz, keď sa jej otec, bývalý generálny prokurátor Karl Berzelius, z neznámych dôvodov stránil. Akoby stratil záujem o kontakt s dcérou.

Nevideli sa od jari. Keď Jana preberala otcovo čudné správanie s matkou Margarethou, nevedela jej to hneď vysvetliť.

„Je veľmi zaneprázdnený,“ dôvodila.

Jana nechcela venovať tejto záležitosti priveľa energie, a tak to jednoducho pustila z hlavy. Za posledný polrok sa preto ako rodina vídali len zriedka. No Vianociam sa nedalo vyhnúť. Budú sa musieť stretnúť.

Zhlboka si vzdychla a pohľadom sa vrátila k mužovi pri stole, ktorý práve dostal pohár so svetložltým drinkom. Keď sa za ním načiahol, zbadala, že na ľavom zápästí má výrazné materské znamienko. Priložil si pohár k ústam a znova civel von oknom.

Zdá sa, že na niekoho čaká, pomyslela si Jana, pozrela na náramkové hodinky a konštatovala, že je načase ísť domov.

Vstala od stola, pomaly si zapla zimnú vetrovku a okolo krku ovinula čierny šál značky Louis Vuitton. Nasadila si tmavočervenú čiapku a pevne uchopila aktovku.

Cestou k východu si všimla, že muž telefonuje. Nečujne čosi zamrmľal, vyzunkol drink, napochytre vstal a prešiel okolo nej k východu.

Zachytila dvere, len čo ich pustil, a vyšla na ulicu, kde ju privítal mrazivý zimný vzduch. Iskrivé hviezdy, ticho a takmer úplný pokoj.

Muž rýchlo zmizol z dohľadu.

Jana si natiahla podšité rukavice a zamierila do svojho bytu vo štvrti Knäppingsborg.

Blok od svojho bytu muža znova zbadala. Tisol sa k stene v úzkej uličke, tentoraz nebol sám.

Pred ním stál iný muž.

V kapucni a s rukami zastrčenými vo vreckách.

Jana prudko zastala, ustúpila niekoľko krokov bokom. Snažila sa ostať neviditeľná za vystupujúcou časťou domu. Srdce sa jej rozbúšilo, nahovárala si, že musela zle vidieť. Že muž v kapucni vôbec nie je ten, koho myslí.

Otočila hlavu nabok a znova si prezrela jeho profil.

Po chrbte jej prebehol mráz.

Spoznala ho, vedela, kto to je.

Poznala jeho meno.

Danilo!

* * *

Kriminálny komisár Henrik Levin vypol televíziu a zízal do stropu. Bolo po deviatej večer a v spálni tma. Vo Felixovej izbe kde-tu niečo buchlo. Henrik vedel, že to sa syn hýbe počas sna. Dcéra Vilma spala vo vedľajšej izbe, ako vždy pokojne.

Ľahol si na bok, zavrel oči s prikrývkou cez hlavu, no uvedomil si, že bude ťažké zaspáť. Myšlienky mu vírili v hlave.

Čoskoro toho v noci veľa nenaspia. Kolísanie, kŕmenie, dlhé tíšenie do skorého rána. Do termínu pôrodu zostávali asi tri týždne.

Stiahol si prikrývku z hlavy a pozrel na Emmu, ktorá spala s otvorenými ústami na chrbte. Brucho mala veľké, no vôbec netušil, či je väčšie ako pri predchádzajúcich tehotenstvách. Vedel jedinú vec, že sa stane otcom, po tretí raz.

Prevrátil sa na chrbát s rukami pod prikrývkou a zavrel oči. Trápili ho pochmúrne myšlienky. Uvažoval, či sa bude cítiť inak, keď bude dieťa držať v náručí. Dúfal v to, pretože až dosiaľ šlo celé tehotenstvo mimo neho. Nestíhal, mal na mysli iné veci. Napríklad prácu.

Ozvala sa štátna kriminálka.

Chceli si pohovoriť o vyšetrovaní vraždy riaditeľa z migračného úradu Hansa Juhléna, ktorá sa stala na jar v Norrköpingu. Starý prípad Henrik dávno pustil z hlavy.

To, čo sa spočiatku javilo len ako bežné vyšetovanie vraždy vysokopostaveného úradníka, sa zmenilo na... niečo oveľa väčšie! Na niečo oveľa príšernejšie. Ilegálne transporty prisťahovalcov doviedli policajný tím k drogovému syndikátu, ktorý v rámci činnosti cvičil deti ako vojakov. Vychoval z nich chladnokrvných zabijakov.

Nebola to rutinná záležitosť. Vyšetovanie sa na niekoľko týždňov stalo ústrednou témou spravodajských relácií.

Zajtra sa všetko začne nanovo.

Štátna kriminálka sa bude zaujímať o deti utečencov, ktoré boli do toho zapletené. Prevažali ich loďami z Južnej

Ameriky zamknuté v kontajneroch. Bude sa zaujímať o bo-
sa Gavriľa Bolanakiho, ktorý počas vyšetrovania prípadu
zomrel.

Jednoducho starý prípad.

Henrik otvoril oči a zízal do tmy. Vzdychol. Pozrel na
budík, štvrt na jedenásť. Vedel, že čoskoro zapípa umý-
vačka.

O tri minúty zapíjala.

* * *

Srdce búšilo, krv pulzovala.

Jana Berzeliusová sa snažila dýchať čo najtichšie.

Danilo.

Prevalila sa ňou vlna nesúrodých pocitov. Bola prekva-
pená, zaskočená a rozčúlená, všetko naraz.

Kedysi bývali s Danilom ako súrodenci, delili sa o kaž-
dučký deň. Bolo to už dávno. Vtedy boli ešte malí. Teraz
mali rovnakú krvavú minulosť, no nič viac. Na šiji mal
zárezy, ona mala svoje. Neustále im pripomínali ich tem-
né detstvo. Danilo bol jediný, kto vedel, odkiaľ pochádza,
prečo je taká, aká je.

Na jar Danila vyhľadala a požiadala ho o pomoc, keď
začali vyťahovať kontajnery s utečencami pri Arkösunde.
Ukázal sa byť užitočný, mimoriadne ochotný, no napokon
ju zradil. Pokúsil sa ju zabiť, neuspel a vrátil sa do pod-
svetia.

Odvtedy ho hľadala, no akoby sa prepadol pod zem.
Nebolo po ňom ani chýru, ani slychu. Žiadne známky ži-
vota. Nič. Jej sklamanie rástlo a chuť pomstiť sa tak zinten-
zívnila, že snívala o rozličných spôsoboch, ako ho zabiť.

Na biely hárok papiera nakreslila ceruzkou jeho tvár,
čmárala a gumovala. Obrázok si odložila, priplla ho v byte
na stenu, aby jej pripomínal nenávisť, ktorú k nemu cítila.
Ako keby na ňu mohla zabudnúť.

Napokon hľadanie vzdala a vrátila sa ku každodennému životu. Pochopila, že ho zrejme nikdy nenájde.

Že je naveky preč.

Až doteraz.

Keď stál dvadsať metrov od nej.

Cítila, ako jej telo vibruje, ale v zárodku udusila impulz vrhnúť sa vpred. Musela uvažovať rozumne.

Zadržala dych, aby počula hlasy oboch mužov, no nič nezachytila. Boli príliš ďaleko, aby mohla rozpoznať nejaké slová.

Danilo si zapálil cigaretu.

Ošúchaná športová taška ležala na zemi. Muž s materským znamienkom si čupol. Potiahol zips a ukázal obsah. Danilo prikývol, pravou rukou urobil znamenie, načo obaja rýchlym krokom prešli uličkou a zamierili po kamenom schodisku do parku Strömparken.

Jana zaľala zuby. Čo má robiť? Má sa jednoducho obrátiť a ísť domov? Tváriť sa, že ho nevidela, nechať ho odísť? Nechať ho znova zmiznúť z jej života?

Ticho rákala do desať, potom vyšla z úkrytu a nasledovala ho.

* * *

Kriminálna inšpektorka Mia Bolanderová otvorila oči a hneď si rukou siahla na čelo. Hlava sa jej stále krútila.

Vyliezla z postele. Stála tam nahá a dívala sa na muža, ktorého meno zabudla. Ležal na bruchu, ruky pod vankúšom.

Nebol celkom normálny. Dvadsať minút chodil hore-dolu po izbe a trepal, že je niktoš, ktorý si ju nezaslúži. Občas namietla, že ale áno, napokon sa ho pokúsila prehovoriť, aby si ľahol.

Keď sa potom nevtieravo spýtal, či jej smie namasírovať nohy, bola príliš vyčerpaná, aby ho odmietla. Vzápäť

si strčil jej palec do úst, a vtedy už mala toho dosť. Rovno sa ho spýtala, či budú niekedy aj kefovať. Pochopil narážku a vyzliekol sa.

Dokonca aj nahlas stonal, lízal jej krk a narobil cucfleky. Zmrd jeden.

Mia sa poškriabala pod pravým prsníkom a pozrela na zem, kde mala šaty hodené na kope.

Rýchlo sa obliekala a bolo jej absolútne jedno, či pritom narobí hluk. Chcela sa len čo najskôr dostať domov.

Bola to iba krátka návšteva krčmy. V Harrys zorganizovali vianočný karaoke večer. Miestnosť bola preplnená ľuďmi v ligotavých šatách a kostýmoch. Niektorí mali na sebe škriatkovské čapice a zrejme sa už predtým ožrali na nejakom vianočnom večierku kdesi v Norrköpingu.

Muž, ktorého meno zabudla, stál pri bare s pivom v ruke. Mal tak štyridsať, svetlé rovné vlasy začesané takým staromódnyim spôsobom, ako je cestička v strede. Na šiji farebná lebka. Inak bol upravený, kravata a sako s trochu prehnanými vypchávkami na pleciah.

Mia sedela zopár metrov od neho. Hrala sa s pohárom a snažila sa upútať jeho pozornosť. Napokon si ju všimol, no chvíľu trvalo, kým sa k nej priblížil s otázkou, či netúži po spoločnosti. Odvetila úsmevom a ďalej sa hrala s pohárom. Nakoniec ho prinútila pochopiť, že chce niečo na pitie. Tri dvanástky a dva drinky so šafranovou príchuťou, než sa odviezli taxíkom k nemu domov.

Šafranová chuť na podnebí pretrvávala. Vyšla do haly, vstúpila do kúpeľne a zažala lampu. Náhle svetlo ju oslepilo, kým pila vodu z dlaní, zatvorila oči. Potom žmúrila do zrkadla, zastrčila si vlasy za uši a prezerala si krk.

Dva veľké červené flaky vpravo pod bradou. Pokrútila hlavou, zhasla svetlo a odišla z kúpeľne.

V hale vzala jeho sako a prehľadala mu vrecká. Peňaženka vo vrecku obsahovala iba karty. Nijaká hotovosť.

Ani desina.

Z jeho vodičáku zistila, že sa volá Martin Strömberg. Obula si čižmy a obliekala bundu.

„Len, aby si vedel, Martin,“ zamrmlala s prstom namiereným na spálňu, „bol si fakt mizerný.“

Potom odomkla vchodové dvere a vypadla.

* * *

Jana Berzeliusová zastala pri Múzeu práce a pátravo sa obzerala po okolí.

Nevidela Danila ani muža s materským znamienkom.

Preskúmala každý roh ulice pred sebou, no nevidela ich. Vlastne nevidela živú dušu. Zarazilo ju, aká pustá je priemyselná zóna v mrazivý stredajší večer začiatkom decembra.

Stála tam dvadsať minút a vyčkávala. Nepočula však nič. Nevidela nijaký pohyb.

Napokon si uvedomila, že sú fuč.

Stratila ho. Jej telo zaplavila zlosť. Teraz zostáva urobiť len jednu vec. Odísť odtiaľto a vrátiť sa domov s pocitom, že ju opäť nachytil.

Ale čo si myslela? V čo verila? Nemala ho sledovať, mala ho nechať ísť a vrátiť sa k svojmu životu.

Nemohla urobiť nič iné.

Len ho pustiť.

Pri námestí Holmentorget ju premkol zvláštny pocit, že za ňou niekto ide. Rýchlo sa zvrtila, no v diaľke zbadala len nízkeho muža, ktorý bol na prechádzke so psom. Zapozeerala sa do bytov vedľa ulice Kvarngatan, kde vo viacerých oknách poblikovali adventné svietniky. Obloha bola čierna a stále žiarila hviezdami.

Zdvihla plecيا, striaslo ju od zimy. Potom pokračovala cez námestie do tunela. Na polceste ju znova zachvátil pocit, že ju ktosi prenasleduje.

Zastala, otočila sa a zízala do tmy za sebou. Stála pokojne, ticho dýchala nosom a načúvala.

Nič.

Rýchlym krokom prešla cez ulicu Järnbrogatan, ponáhľala sa popod ružovú klenbu a vchod do štvrte Knäppingsborg.

Zrazu za sebou začula neurčitý zvuk.

Stál tam.

Desať metrov od nej.

So sklonenou hlavou a napätou sánkou.

Pozrela mu do očí, pustila aktovku.

Pripravila sa.

2

„LEN TO PREHLTNI!“

Pim sa mykla a pozrela mužovi do očí. Stál naklonený nad stolom, tvár desať centimetrov od nej. Oblečenú mal špinavú košeľu s vykasanými rukávami.

Pozerala na kapsulu v dlani. Väčšiu ako cherry paradajka. Podlhovastejší tvar, než si myslela. Obsah bol pevne zabalený v niekoľkých vrstvách gummy.

Noi sedela vedľa a prosebne hľadela na Pim. Takmer nepostrehnuteľne prikývla, naliehala. *Zvládneš to!*

Boli v miestnosti nad lekárňou. Hore vyšli po schodisku, ktoré pripomínalo skôr rebrík. V rohu miestnosti bzučal podlahový ventilátor. Aj tak tam však bolo horúco a smrdelo zatuchlinou.

Prehltnúť menšie tabletky, ktoré neutralizovali žalúdočnú kyselinu, nebol problém, kížali sa dole hrdlom jedna radosť.

Kapsuly vyzerajú také veľké, pomyslela si, keď ukazovákompalcom jednu stláčala.

Muž ju schmatol za ruku a pomaly ju viedol k ústam. Kapsula jej zľahka zavadila o pery. Vedela, čo by mala urobiť. V ústach jej okamžite vyschlo.

„Otvor ústa!“ precedil cez zaťaté zuby.

Pim ich otvorila a položila kapsulu na jazyk.

„No tak, hore bradu a prehltni.“

Hľadela do stropu a cítila, ako kapsula uviazla ďaleko na jazyku. Pokúsila sa prehltnúť, ale nešlo to, kapsula nechcela sklznúť do hrdla.

Vykašlala ju do dlane.

Muž zovrel päšť na stole.

„Kde si našla túto kravu? Čo?“ spýtal sa Noi, ktorej hneď zbledla tvár. „Nemám čas s takýmito kreténmi, chápeš! Čas sú peniaze.“

Noi prikývla, zahľadela sa na Pim, ktorá sa jej odmietať pozrieť do očí.

„No tak,“ zašepkala Noi. „Dokážeš to.“

Pim pomaly pokrútila hlavou.

„Musíš!“ naliehala.

Pim znova pokrútila hlavou. Triasli sa jej pery, plakala. Vedela, že mala šťastie, mala by byť vďačná, že tam je. Zvyčajne šťastie nemala, no keď jej Noi povedala o možnosti zarobiť si, jednoducho a rýchlo, srdce sa jej rozbúšilo.

„Okej, stačilo! Vypadni odtiaľto!“ Muž vzal Pim za ruku a vytiahol ju zo stoličky. „Mám iných, ktorí si chcú zarobiť peniaze.“

„Nie! Počkajte! Ja chcem!“ kričala Pim a stavala sa na odpor. „Prosím, ja chcem! Nechajte ma to skúsiť ešte raz. Môžem.“

Muž ju pritisol k sebe. Chvíľu na ňu hľadel, na jej úzke oči červené od plaču, na horiace líca a stisnuté pery.

„Tak to ukáž!“ vyzval ju.

S fľašou v ruke ju schmatol za bradu, donútil ju otvoriť ústa a trikrát jej nasprejoval mazivo do úst.

Potom zdvihol kapsulu.

„Tu,“ pripomenul.

Pim ju vzala a rovno vložila do úst. Pokúsila sa prehltnúť. Jedným prstom ju šťuchla, aby sa dostala ďalej do krku, no naplo ju.

Panika vzrastala.